

Arrest

nr. 124 033 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 11 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat B. SOENEN en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 4/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie van gebrek aan belang op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de

vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° [...]*

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
[...].”*

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen nut opleveren. Het beroep is derhalve in beginsel niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient erop gewezen te worden dat niet alleen bij arrest van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 119768 verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, maar tevens dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal schorst, maar niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Wat de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM betreft verwijst de verzoekende partij naar zijn asielmotieven. De Raad stelt vast dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd bij de behandeling van de asielaanvraag getoetst of in hoofde van de verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De verzoekende partij verwijst in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM eveneens naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, het risico dat verzoeker loopt als man met een “fighting age” onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines van augustus 2013 en de situatie van ontheemden.

Wat betreft het risico dat de verzoekende partij loopt als man met een “fighting age” dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat. Evenmin als de verwijzing naar algemene rapporten. Daarenboven laat de verzoekende partij na om in concreto enig begin van bewijs bij te brengen. De verzoekende partij moeten enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde, een schending van artikel 3 van het EVRM is. Bovendien heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partij, het grondgebied van de in de beslissing vermelde sta(a)t(en) dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Wat betreft het betoog omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de situatie van ontheemden wordt erop gewezen dat zoals reeds gesteld werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 119768, wegens ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. In voormeld arrest van deze Raad wordt het volgende overwogen: *“De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.*

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij merkt desbetreffend op dat het oordeel van verwerende partij berust op een analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door Cedoca in maart 2013 waarbij de veiligheidssituatie werd geanalyseerd tot eind 2012, wat niet als voldoende actueel kan worden beschouwd gelet op de onstabiliteit in Afghanistan. Verder meent verzoekende partij dat moet worden nagegaan in welke levensomstandigheden zij zal terechtkomen bij een gedwongen terugkeer. De verregaande humanitaire problemen mogen niet onderschat worden en verzoekende partij verwijst hieromtrent naar het standpunt van het UNHCR inzake gedwongen terugkeer, zoals dit blijkt uit het Algemeen Ambtsbericht betreffende Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken d.d. juli 2012 (bijlage 5), naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 (bijlage 4) en naar een rapport van het UNHCR

waaruit blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden hebben bij hun terugkeer naar Afghanistan. Deze moeilijkheden zijn groter indien ze terugkeren naar een plaats waar geen familieleden meer verblijven en waar er geen netwerk is om hen op te vangen en te ondersteunen.

Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar de situatie van terugkeerders naar Afghanistan en de positie van het UNHCR met betrekking tot gedwongen terugkeer, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwijzing naar het standpunt van het UNHCR inzake gedwongen terugkeer niet relevant is daar dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. In casu is verzoekende partij immers afkomstig uit het district Kajran in de provincie Daykundi en heeft zij op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat zij hier niet over een netwerk zou beschikken, gezien haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en er dan ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan de dood van haar vader en het vertrek van haar moeder uit haar geboortedorp. Het geciteerd UNHCR rapport waaruit blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden hebben bij hun terugkeer naar Afghanistan is evenmin dienstig daar verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet kan worden opgevangen door haar familie in Daykundi.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de “Subject Related Briefing: Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) en de “Subject Related Briefing: Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013 (administratief dossier, stuk 13, deel 2), blijkt dat de situatie in de provincie Daykundi heel rustig is. Op enkele gewapende overvallen na wordt nauwelijks geweld gemeld uit deze provincie, en al helemaal niet gerelateerd aan het conflict. Dit wordt bevestigd door de meer recente “COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 20 november 2013 die door verwerende partij werd toegevoegd aan haar nota met opmerkingen (bijlage 2). Echter blijkt uit deze laatste informatie eveneens dat het district Kajran hierop enigszins een uitzondering vormt daar er recentelijk sprake is van spill-over geweld, waarbij opstandelingen uit de zuidelijke provincies af en toe de provinciegrens oversteken om aanslagen te plegen op de posities van de Afghaanse veiligheidsdiensten. De Raad merkt evenwel op dat dit geweld niet aanhoudend van aard is, beperkt in de tijd, gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten en niet heeft geleid tot burgerslachtoffers. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in het district Kajran in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Kajran geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie aan die deze informatie weerlegt.

Waar verzoekende partij nog stelt dat dient onderzocht te worden of zij op een veilige manier Daykundi zal kunnen bereiken en erop wijst dat vele van de omliggende provincies van Daykundi onveilig zijn, verwijst de Raad desbetreffend naar het door verwerende partij geformuleerde antwoord in haar nota met opmerkingen en sluit zich hierbij aan: “(...) verzoeker kan reizen naar zijn district van herkomst, Kajran, provincie Daykundi zonder gebieden te moeten passeren die als onveilig worden beschouwd. Een mogelijkheid is om met het vliegtuig vanuit Kabul te reizen naar Mazar-i-Sharif en om van daaruit verder over land te reizen naar Daykundi, zoals blijkt uit de gedetailleerde routebeschrijving in de Cedoca COI Case AF2013-022w in bijlage van deze verweernota.”. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.”. In het licht van het voorgaande kan de verzoekende partij te dezen dienvolgens niet worden bijgetreden als zou een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan niet zijn onderzocht.

De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde diende de vaststelling dat de verzoekende partij geen ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling niet in vraag te stellen. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Gelet op wat voorafgaat, moet het beroep worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF